

Plumbul, ploaia depresiva, solitudinea, vidul, agonia, moartea - teme si motive specifice operei lirice a lui George Bacovia

Temele si motivele liricii bacoviene sunt tipic simboliste.

Cele mai importante dintre acestea sunt:

1. Plumbul "care sugereaza o existenta cenusie, supusa tragic gravitatiei universale: grea, apasatoare, dezolanta, consumata sub un cer de plumb, traversat diametral de corbii mortii (Amurg de iarna).

Plumbul este culoarea amurgurilor "de huma" ale toamnei bacoviene; metalul - infiltrat in "zarea grea de plumb" se intoarce pe pamant sub forma de ninsoare "gri", acoperind oamenii si lucrurile cu valul putreziciunii.

Greutatea plumbului (integrata si fiintei umane) va aduce caderea, prabusirea in abisul temporal (Lacustra) sau in moarte ("Asculta cum greu, din adancuri/ Pamantul la dansul ne cheama" - Melancolie).

Plumbul este un simbol esential in lirica bacoviana, al carei sens major este alunecarea lenta in moarte a oamenilor, a lucrurilor si a lumii, sub greutatea de plumb a destinului universal.

2. Ploaia depresiva acompaniaza continuu autumnul: este ploaia-moina ca regim nocturn al orasului ("Orasul doarme ud in umezeala grea" "Nocturna"), declansand tristeti acute si conducand la moartea visurilor.

"Da, ploua, cum n-am mai vazut...

Si grele talangi adormite,

Cum suna sub suri invecchite

Cum suna in sufletu-mi mut!"

(Ploua)

Este ploaia care "se infiltreaza pretutindeni ca un morb al putrezirii" (A. Mitescu), ce poate sa fie perceputa ca o desfasurare monotona si obsedanta ("Ploua, ploua, ploua/ Vreme de betie") facilitand golul existential si sentimentul singuratatii cosmice ("I-auzi cum mai ploua / Ce melancolie/ Singur, singur, singur" - Rar); alteori, modificand sensul si proportiile marelui Timp, ploaia conduce la dezagregarea materiei ca un solvent miraculos, ea facand sa se prabuseasca Universul in malul Neantului: "Si simt cum de atata ploaie/ Pilotii grei se prabusesc" (Lacustra).

Poezia intitulata Lacustra caracterizata ca "suprema condensare a terorii de umed" (Calinescu) releva si alte motive: singuratatea, somnul, cosmarul, golul. in versul al doilea, metafora: "Aud materia plangand" converteste substanta universala in Planset cosmic.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Noaptea, stand singur in camera lui si ascultand ploaia, poetul traieste o experienta unica: identificarea cu omul preistoric; eludand timpul, cei doi devin legati prin ploaie si singuratate si "mai ales" prin destinul comun: coparticiparea la alunecarea Totului in Nefiinta.

3. Solitudinea este a camerei poetului ("Trist cu-o pana matur vatra solitar"), a pietelor pustii luminate de becuri agonice ("Sunt solitarul pustiilor pietre"), a Universului. Doua poezii se intituleaza "Singur", dar aproape nu exista creatie bacoviana din care sa nu strabata acest sentiment. Obiectele putine (copaci, corbi, camere, case, clavire) se coreleaza cu pustiul si cu singuratatea.

4. Culorile universului bacovian sunt cele ale bolii, agoniei si mortii: galbenul frunzelor toamnei, ca insotitor al negrului funerar ("O femeie in doliu pe strada/ O frunza galbena tremura dupa ea"); rosul reprezintand convertirea in sange a lacrimilor Cosmosului ("Si-nsangerat, amurgul / Patrunde-ncet prin geamuri"); violetul este strigatul sufletului traumatizat de inserarea de toamna (Amurg violet); printre culorile bacoviene se include, evident, cenusiul plumbului.

Poezia care sintetizeaza motivele ploii, mortii si culorilor este Negru. Aici, poetul ofera "viziunea infernala a unei ploi negre, de carbune" (Calinescu), atmosfera de iad post-ardere, in care totul s-a redus la scrum, fiind coplesitoare: "Vibrau scantei de vis... noian de negru,/ Carbonizat, amorul fumega/ Parfum de pene arse si ploua,..Negru, numai noian de negru..."

5. Motivul golului: golul spatial este echivalent cu pustiul camerei, al orasului cu pietre dezolante, luminate de becuri agonice, al pamantului-mormant ale carui adancuri lanseaza, ca in mitul Sirenelor, chemarea mortii.

Golul temporal este apanajul vesniciei, este haosul care refuza Facerea, un spatiu al mortii:

"Imensitate, vesnicie,
Tu, haos care toate-aduni...
In golul tau e nebunie, "
(Pulvis)

6. Motivul agoniei se propaga prin cunoscutele cercuri concetrice ale universului bacovian.

Cel mai mic punct al acestuia este omul ("Si galbeni trec bolnavi/Copii de la scoala"); urmeaza natura cu crengi care scartaie ca niste schelete ("Scartaie toamna din crengi ostenite") si, in sfarsit, Universul pentru care toamna si amurgurile constituie semnele agoniei timpului.